

Změna k lepšímu

Jmenuji se Daniel a jsem dle mého názoru úplně normální obyčejný kluk. Ale moji čtrnáctiletí vrstevníci mají často odlišný názor. V kolektivu nejsem moc oblíbený, pořád slýchám: „Hej šprte!“ nebo: „No jo, zase byl ve všech sportovních disciplínách nejlepší.“ Je pravda, že škola i sport mi jdou dobře. Žiju si zavřený v takové své vlastní bublině a po pravdě, ani mi to moc nevadí. Některé názory mých spolužáků se mi zdají opravdu absurdní. Ze všech nejhorší je Patrik. Jeho myšlenkové pochody absolutně nechápu. Je to takový ten libový frajírek, kterého dnes potkáte na každém rohu. Všude vykládá, jak nesnáší své rodiče, že jejich názory jsou naprosto příšerné, zastaralé, a že po něm stále něco chtějí. Naproti tomu on vyznává svůj „freestyle“ a jeho rodiče jsou z něj dost nešťastní. Ale je to jedináček, takže se mu snaží dopřát úplně všechno a Patrik si je toho dobře vědom a zneužívá toho. Svě rodiče opravdu využívá, má je jako hračku, a tak by to být nemělo. Já se mu raději vyhýbám, jeho společnost nevyhledávám a jeho chování a názory nesdílím.

Jednou, bylo to v pátek odpoledne, kdy mě taťka jako obvykle vezl na florbalový trénink, se stalo něco zvláštního. Když jsme vyjížděli z garáže, slyšeli jsme houkat sanitku, hasiče a po chvíli viděli dokonce vrtulník. Na hlavní silnici se již tvořila kolona a my v ní jen pomalu popojížděli. A pak jsme viděli, co se stalo. Přijeli jsme k dopravní nehodě osobního a nákladního automobilu. Vypadalo to, že nákladní auto nedalo osobnímu na křižovatce přednost a smetlo ho ze silnice. To by nebylo až tak zvláštní, protože nehody se stávají dnes a denně, ale tahle byla přeci jen něčím zvláštní. U silnice seděl kluk, plakal a třásl se. Seděl u něj i záchranář, který ho hladil a něco mu říkal. Těžko jsem mohl slyšet co. A pak jsem ho uviděl zřetelněji a vykřikl jsem: „Tati, to je přeci Patrik od nás ze školy.“ I když jsem toho kluka neměl moc rád, chtěl jsem vyběhnout a pomoci mu. Ale taťka mě zadržel a řekl: „Nech to na záchranářích, ví, co dělají a určitě bude vše v pořádku.“ Ještě nikdy jsem neviděl Patrika tak bezradného a přeci to byl on, ten frajírek z naší školy, ten bourák, co nikdy nic neřeší a celý svět mu leží u nohou. Teď bezmocně seděl a sledoval, jak záchranáři vyndávají z auta jeho rodiče a snaží se je zachránit. Nepřál si nic jiného než, aby jeho rodiče byli v pořádku a z jeho rtů se dalo číst, že záchranářům říká: „Prosím, zachraňte je, nikoho jiného nemám.“ Pomalu jsme kolem nehody projeli a já jen z okénka na Patrika letmo mávnul. Viděl mě a mírně kývl hlavou.

V pondělí nám začínaly jarní prázdniny, a tak jsme do školy nešli. Na internetu psali, že Patrikovi rodiče byli letecky transportováni do nemocnice s těžkými zraněními, ale že už jsou ve stabilizovaném stavu. Byl jsem rád. Když jsme se po prázdninách vrátili zpět do školy, byl Patrik úplně jiný, lepší. Jeho názory se změnily, začal si vážit života, do ničeho se nevrhal po hlavě, o svých rodičích už mluvil vždy jen hezky a dalo se s ním normálně bavit. Věřte nebo ne, dokonce se z nás stali kamarádi. Jednou mi o nehodě vyprávěl a byl moc vděčný všem záchranářům, jak celou situaci zvládli, a jak je skvělé, že tady někoho takového máme. A kdo ví? Třeba se z nás dvou také jednou stanou profesionální hasiči nebo záchranáři.